

Μεταξύ:

[Redacted]

Ενάγοντες

και

1. [Redacted]

2. [Redacted]

Εναγόμενοι

Ημερομηνία: 10.6.2019

Αίτηση των εναγόντων ημερομηνίας 16.11.2018 για συνοπτική απόφαση

Για τους Ενάγοντες: κ. Μ. Βιολάρης

Για τους Εναγόμενους: κ. [Redacted]

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι ενάγοντες με την παρούσα αγωγή αξιώνουν εναντίον των εναγομένων το ποσό των €25.000 δυνάμει γραμματίου συνήθους τύπου και/ή συναλλαγματικής και/ή γραμματίου εις διαταγή και/ή υποσχετικού εγγράφου ημερομηνίας 1.3.2016 και/ή γραπτής συμφωνίας και/ή άλλως πως, τόκο προς 6,25% ετησίως από 1.3.2016 επί του ως άνω ποσού, έξοδα και Φ.Π.Α. Οι εναγόμενοι καταχώρησαν σημείωμα εμφάνισης στην αγωγή στις 26.10.2018. Στις 16.11.2018 οι ενάγοντες καταχώρησαν την επίδικη αίτηση με την οποία αιτούνται την έκδοση συνοπτικής απόφασης εναντίον των εναγομένων ως η Έκθεση Απαίτησης.

Η παρούσα αίτηση βασίζεται στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας Δ.18 ΘΘ.1 - 6, 8 και 9, Δ.19, Δ.21, Δ.48 ΘΘ.1 – 4, 7, 8 και 9 (m) 11 και 12 και Δ.64 και στις συμφυείς εξουσίες και πρακτική του Δικαστηρίου.

Τα γεγονότα στα οποία βασίζεται η αίτηση αναφέρονται στην επισυνημμένη σε αυτή ένορκη δήλωση του κ. Ερωτόκριτου Κυριακίδη και στον φάκελο του Δικαστηρίου. Αυτά έχουν ως ακολούθως: ο ενόρκως δηλών είναι ο διευθυντής της ενάγουσας εταιρείας και γνωρίζει τα γεγονότα της υπόθεσης λόγω προσωπικού χειρισμού της καθώς και από τα έγγραφα τα οποία κατέχει. Ισχυρίζεται ότι διάβασε το περιεχόμενο του κλητηρίου εντάλματος της παρούσας αγωγής και συμφωνεί πλήρως με το περιεχόμενό του. Ισχυρίζεται επίσης ότι την 1.3.2016 ο εναγόμενος 1 υπέγραψε έναντι νομίμου ανταλλάγματος γραμμάτιο συνήθους τύπου προς όφελος των εναγόντων για το ποσό των €25.000 πλέον τόκο 6,25% ετησίως μέχρι εξοφλήσεως. Επισύναψε αντίγραφο του εν λόγω γραμματίου ως τεκμήριο Α στην ένορκή του δήλωση. Ισχυρίζεται επίσης ότι η εναγόμενη 2 την ίδια ημέρα υπέγραψε ως εγγυήτρια του εναγομένου 1 την αποπληρωμή του εν λόγω γραμματίου. Η αποπληρωμή του εν λόγω ποσού θα γινόταν με μηνιαίες δόσεις ποσού €1.000 έκαστη και η πρώτη δόση ήταν πληρωτέα την 1.6.2016. Σε περίπτωση λήψης δικαστικών μέτρων ο εναγόμενος 1 δεσμεύτηκε να επωμισθεί όλα τα δικαστικά και δικηγορικά έξοδα. Ο εναγόμενος 1 ουδέν ποσό κατέβαλε έναντι και λόγω τούτου ολόκληρο το ποσό του γραμματίου κατέστη άμεσα πληρωτέο και απαιτητό.

Ισχυρίζεται επίσης ότι από τη νομική συμβουλή την οποία έλαβε από τους δικηγόρους της ενάγουσας και ως πραγματικά πιστεύει, η ενάγουσα έχει καλή υπόθεση εναντίον των εναγομένων και δικαιούται σε απόφαση λόγω του ότι οι εναγόμενοι στερούνται υπεράσπισης και ο μόνος λόγος που καταχώρησαν σημείωμα εμφάνισης είναι για να καθυστερήσουν την εκδίκαση της υπόθεσης.

Οι εναγόμενοι καταχώρησαν ένσταση στην πιο πάνω αίτηση η οποία βασίζεται στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας Δ.18 ΘΘ.1 – 5 και 9, και Δ.48 ΘΘ. 1 - 3, 7 και 9 και στις γενικές και συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου.

Προβάλλουν με την ένστασή τους 7 λόγους για τους οποίους ισχυρίζονται ότι η αίτηση των εναγόντων πρέπει να απορριφθεί. Ισχυρίζονται ότι δεν συντρέχουν οι νομικές και πραγματικές προϋποθέσεις για την έκδοση συνοπτικής απόφασης, ότι ο ενόρκως δηλών εκ μέρους των εναγόντων δεν αποκαλύπτει όλη την αλήθεια, παραλείπει να αναφερθεί στις συνθήκες κάτω από τις οποίες οι εναγόμενοι εξαναγκάστηκαν να υπογράψουν το συγκεκριμένο γραμμάτιο και την εγγύηση, ότι το ποσό του γραμματίου οφείλεται από την εταιρεία Α/ΦΟΙ ΠΙΠΗΣ ΦΑΡΜ Δ.Ε. ΛΤΔ και ουδέν νόμιμο αντάλλαγμα υπήρχε ή δόθηκε από τους ενάγοντες προς τους εναγόμενους και ότι υπό την απειλή καταχώρησης ιδιωτικών ποινικών υποθέσεων σε σχέση με επιταγές της εν λόγω εταιρείας οι εναγόμενοι εξαναγκάστηκαν να υπογράψουν το επίδικο γραμμάτιο. Ισχυρίζονται επίσης ότι η επίδικη αίτηση αποτελεί κατάχρηση της διαδικασίας και προσπάθεια των εναγόντων να τους παρεμποδίσουν να προβάλουν την υπεράσπισή τους και τέλος ότι έχουν γνήσια υπεράσπιση αφού το επίδικο γραμμάτιο υπογράφηκε συνεπεία εξαναγκασμού και/ή ψυχικής πίεσης, χωρίς ελεύθερη βούληση και/ή υπό περιστάσεις αναγόμενες σε εξαναγκασμό και/ή δόλο και/ή απάτη.

Τα γεγονότα επί των οποίων στηρίζεται η ένσταση φαίνονται στην επισυνημμένη σε αυτή ένορκη δήλωση του κ. Χρίστου Πίπη. Με αυτή ισχυρίζεται ότι γνωρίζει προσωπικά τα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης και είναι δεόντως εξουσιοδοτημένος από την εναγόμενη 2 σύζυγό του να προβεί στην εν λόγω ένορκη δήλωση. Ισχυρίζεται ότι ανέγνωσε την ένορκη δήλωση η οποία καταχωρήθηκε εκ μέρους των εναγόντων με το περιεχόμενο της οποίας διαφωνεί. Ισχυρίζεται ότι κατά τον ουσιώδη χρόνο ήταν διευθυντής της εταιρείας Α/ΦΟΙ ΠΙΠΗΣ

ΦΑΡΜ Δ.Ε. ΛΤΔ την οποία οι ενάγοντες προμήθευαν με κτηνιατρικά φαρμακευτικά προϊόντα. Εναντίον της εν λόγω εταιρείας οι ενάγοντες καταχώρησαν την αγωγή 5770/2013 για το ποσό των €132.256,07 στην οποία εκδόθηκε απόφαση. Λόγω του ότι υπήρχαν επιταγές της εταιρείας τις οποίες είχε υπογράψει ως διευθυντής και οι οποίες δόθηκαν για χρέη και οφειλές της εταιρείας εξαναγκάστηκε να υπογράψει το επίδικο γραμμάτιο υπό την απειλή της έγερσης ιδιωτικών ποινικών υποθέσεων εναντίον του.

Ισχυρίζεται επίσης ότι ουδέποτε ο ίδιος ή η εναγόμενη 2 προμηθεύτηκαν οτιδήποτε από τους ενάγοντες ούτε έλαβαν από αυτούς οποιοδήποτε αντάλλαγμα σε σχέση με την υπογραφή του επίδικου γραμματίου. Ισχυρίζεται ότι με την επίδικη αίτηση επιχειρείται να του αποστερηθεί το δικαίωμα να προβάλλει την υπεράσπισή του και λόγω τούτου είναι η θέση του ότι οι εναγόμενοι έχουν καλή και γνήσια υπεράσπιση στην αγωγή η οποία θα δείξει επακριβώς τις συνθήκες κάτω από τις οποίες υπογράφηκε το επίδικο γραμμάτιο και η εγγύηση, τι πραγματικά αφορά το ποσό των €25.000 και από ποιον οφείλεται στην πραγματικότητα.

ΑΚΡΟΑΣΗ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ

Η αίτηση ορίστηκε για ακρόαση χωρίς να ζητηθεί η αντεξέταση οποιοδήποτε προσώπου επί των ισχυρισμών που περιέχονται στις ένορκες δηλώσεις που καταχωρήθηκαν από τους διαδίκους. Οι δικηγόροι των διαδίκων ετοίμασαν γραπτό κείμενο με τις θέσεις τους τις οποίες παρέδωσαν στο Δικαστήριο. Έχω μελετήσει τις θέσεις τους, τις έχω υπόψη μου και όπου κρίνω σκόπιμο θα αναφερθώ σε αυτές στη συνέχεια της απόφασής μου.

ΝΟΜΙΚΗ ΠΤΥΧΗ

Σχετική με τα θέματα τα οποία εγείρονται στην παρούσα αίτηση είναι η Δ.18 Θ.1 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

Η Δ.18 Θ.1(α) προνοεί τα ακόλουθα (σε ελεύθερη μετάφραση):

«Όταν ο εναγόμενος εμφανίζεται σε κλητήριο ένταλμα ειδικά οπισθογραφημένο σύμφωνα με τη Διάταξη 2, Θεσμός 6, ο ενάγων δύναται με ένορκη δήλωση που θα κάνει ο ίδιος ή οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο που μπορεί να ορκισθεί θετικά ως προς τα γεγονότα, που να επιβεβαιώνει την αιτία της αγωγής και το ποσό που αξιώνεται (αν υπάρχει) και να αναφέρει ότι εξ όσων πιστεύει δεν υπάρχει υπεράσπιση στην αγωγή, να αποταθεί για απόφαση για το ποσό που αξιώνεται μαζί με τόκο (αν υπάρχει) ή για την ανάκτηση ακίνητης ιδιοκτησίας (με ή χωρίς ενοίκιο) ή για την παράδοση συγκεκριμένου κινητού, αναλόγως της περίπτωσης, και για έξοδα. Και μπορεί να δοθεί απόφαση υπέρ του ενάγοντα εκτός εάν ο εναγόμενος ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι έχει καλή υπεράσπιση στην αγωγή ή αν αποκαλύψει τέτοια γεγονότα τα οποία ήθελε θεωρηθούν επαρκή για να του δώσουν το δικαίωμα να υπερασπισθεί».

Στην υπόθεση **Παναγιώτης Νεάρχου κ.ά. ν. Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος (Κύπρου) Λτδ (2005) 1 Α.Α.Δ. 818**, λέχθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο τα ακόλουθα:

«Ο σκοπός της διαδικασίας για συνοπτική απόφαση είναι κυρίως η ταχύτητα, δηλαδή να λαμβάνει ο ενάγων έγκαιρα απόφαση εκεί που τα γεγονότα είναι τέτοια που δείχνουν ότι η απαίτηση του είναι τόσο καθαρή που να μην χρειάζεται κανονική δίκη, ενώ αντίθετα να δείχνουν ότι η υπεράσπιση δεν προβάλλεται καλόπιστα, αλλά απλώς για σκοπούς καθυστέρησης της υπόθεσης. Επειδή όμως η διαδικασία αυτή αποστερεί ουσιαστικά τον εναγόμενο από του να υπερασπίσει την υπόθεση σε κανονική δίκη, η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου για έκδοση συνοπτικής απόφασης ασκείται πολύ προσεκτικά, σπάνια και με βάση ορισμένα κριτήρια τα οποία περιέχονται στη Δ.18 κκ.1-5, όπως αυτά εξηγήθηκαν τόσο σε αγγλική νομολογία όσο και σε νομολογία του δικού μας Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλ. μεταξύ άλλων *Robert v. Plant [1895] 1 Q.B.597*, το Αγγλικό Σύγγραμμα *The Annual Practice 1970* σελ. 126, *Κυπριανίδης ν. Ιωάννου (1966) 1 Α.Α.Δ.*

265, *Spyros Stavrinides v. Ceskoslovenska Obchodni Banka A.S.* (1972) 1 C.L.R.130, *Hermes Insurance Co Ltd v. Joulivos Theodorides* (1983) 1 C.L.R. 333, *Trans Middle East Trading (T.M.E.T) Limited v. Abdul Aziz Tlais* (1991) 1 A.A.Δ. 239, *Αθηνούλλα Δημητρίου v. Τράπεζας Κύπρου Λτδ* (1997) 1(B) A.A.Δ. 782, *Rck Sports v. Persona Advertising Ltd.* (1996) 1 A.A.Δ.1074, *Subotic v. Στυλιανίδη* (1998) 1 A.A.Δ. 22, *Ευάγγελος Λαζάρου και άλλος v. Γιάννη Π. Μακεδόνα* (1999) 1 A.A.Δ. 817 και πιο πρόσφατα *Παναγιώτης Ζερβός v. Euroinvestment & Finance Ltd.,* (2003) 1 (Γ) A.A.Δ.1968 και *Sigma Radio T.V. Ltd. v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου* (2005) 1 A.A.Δ. 408).

Τα εν λόγω κριτήρια, όπως εξάγονται τόσο από το λεκτικό της Δ.18 όσο και από τις πιο πάνω αυθεντίες, περιληπτικά είναι τα εξής:

- (α) Το κλητήριο πρέπει να είναι ειδικά οπισθογραφημένο σε Δ.2 Κ.6.
- (β) Ο εναγόμενος να έχει καταχωρήσει εμφάνιση στην αγωγή.
- (γ) Η ένορκη δήλωση για υποστήριξη της αίτησης για συνοπτική απόφαση πρέπει να συμμορφώνεται προς ορισμένα κριτήρια π.χ. να είναι από τον ίδιο τον ενάγοντα ή άλλο πρόσωπο που να μπορεί να ορκιστεί θετικά για τα γεγονότα της υπόθεσης και τη βάση της αγωγής και περαιτέρω να δηλώνει ρητά ότι απ' ότι πιστεύει δεν υπάρχει υπεράσπιση στην αγωγή. Εκεί που ο Αιτητής είναι νομικό πρόσωπο τότε μπορεί να ορκισθεί κάποιο άλλο πρόσωπο που εργοδοτείται από την εταιρεία το οποίο όμως να μπορεί να ορκιστεί θετικά για τα γεγονότα της υπόθεσης και να επιβεβαιώνει τη βάση της αγωγής και το αιτούμενο ποσό και όχι τα όσα αναφέρει να είναι πληροφορίες που πήρε από άλλους ή να στηρίζεται απλώς στα όσα ο ίδιος πιστεύει. (Βλ. *Spyros Stavrinides v. Ceskoslovenska Banka S.A.* πιο πάνω, σελ.136-138) όπου γίνεται αναφορά και σε αγγλική νομολογία). Αυτές είναι βασικές προϋποθέσεις που θα πρέπει να ικανοποιήσει ο ενάγων-αιτητής προτού το Δικαστήριο ασκήσει την εξουσία αν θα εκδώσει ή όχι συνοπτική απόφαση.

Με το ίδιο θέμα δηλαδή το τι πρέπει να περιέχει μια ένορκη δήλωση για συνοπτική απόφαση, ιδιαίτερα εκεί που ο ενάγων είναι νομικό πρόσωπο, είναι και τα όσα αναφέρονται στην

προαναφερθείσα υπόθεση **Αθηνούλλα Δημητρίου v. Τράπεζας Κύπρου Λτδ** σελ. 790 - 794 (απόφαση πλειοψηφίας) όπου δίνονται και παραδείγματα (με αναφορά σε αγγλικές αποφάσεις) πότε μια ένορκη δήλωση κρίθηκε ικανοποιητική και πότε όχι.

Από πλευράς Εναγομένου (εκτός από το θέμα της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου που μπορεί να εγερθεί σε όλες τις περιπτώσεις), και νοουμένου ότι ο ενάγων ικανοποιεί τις προαναφερθείσες προϋποθέσεις, θα πρέπει και αυτός να ικανοποιήσει το Δικαστήριο με τα ακόλουθα:

(α) ότι έχει καλή υπεράσπιση στην αγωγή ή

(β) ότι αποκαλύπτονται τέτοια γεγονότα που του δίνουν το δικαίωμα να υπερασπισθεί ή τουλάχιστον η υπεράσπιση να μπορεί να περιγραφεί ως κάτι περισσότερο από σκιώδης αλλά λιγότερο από πιθανή (**Λαζάρου v. Μακεδόνας**, πιο πάνω).

Επίσης ο Εναγόμενος/καθ' ου η αίτηση πρέπει να διευκρινίζει αν η υπεράσπιση του αφορά ολόκληρο ή μέρος της απαίτησης και αν αφορά μέρος, να καθορίζει ποιο μέρος από την απαίτηση του Ενάγοντα αμφισβητεί. (Βλ. γενικά τη Δ.18, Κ.3 και την υπόθεση **Hermes Ins. Co Ltd v. Joulis Theodorides** πιο πάνω, σελ.338-339 όπου φαίνονται με λεπτομέρεια τα κριτήρια τα οποία το Δικαστήριο θα πρέπει να έχει υπόψη του).

Από τη στιγμή που ο Ενάγων/Αιτητής ικανοποιεί τα κριτήρια για να ζητήσει συνοπτική απόφαση τότε (όπως ήδη αναφέραμε) το βάρος μετατοπίζεται στον Εναγόμενο/καθ' ου η αίτηση να αποδείξει ότι έχει καλή υπεράσπιση και/ή ότι υπάρχουν τέτοια γεγονότα που να του δίνουν το δικαίωμα να υπερασπιστεί. (Βλ. επίσης **Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος Α.Ε. v. Ν. Χατζηνέστωρος**, (1989) 1 Α.Α.Δ. 204, **Καζαμίας v. Ρωμαϊκά Κεραμουργεία** (1990) 1 Α.Α.Δ. σελ. 752, **Trans Middle East Trading (T.M.E.T.) Limited v. Abdul Aziz Tlais** (1991) 1 Α.Α.Δ. σελ. 239).

Στην προαναφερθείσα υπόθεση **Rck Sports v. Persona Advertising Ltd** ο Δικαστής Καλλής με αναφορά στο Αγγλικό σύγγραμμα *The Annual Practice 1967* διατύπωσε τις αρχές ως εξής:

«Αρχές που διέπουν την έκδοση συνοπτικής απόφασης:

Συνοψίζονται ως πιο κάτω στο *Annual Practice, 1967*, σελ. 121:

Η εξουσία έκδοσης συνοπτικής απόφασης, δυνάμει της Δ.14, εφαρμόζεται στις περιπτώσεις που δεν υπάρχει εύλογη αμφιβολία ότι ο ενάγων δικαιούται σε απόφαση και όπου είναι απρόσφορο να επιτραπεί στον εναγόμενο να υπερασπισθεί απλώς για λόγους καθυστέρησης (*Jones v. Stones [1984] A.C.122*). Αποτελεί γενική αρχή ότι οσάκις ο εναγόμενος αποδεικνύει ότι έχει μια καλόπιστη υπεράσπιση πρέπει να του δοθεί άδεια να υπερασπισθεί (*Saw v. Hakim, 5 T.L.R. 72, Ironclad, etc., Co. v. Gardner, 4 T.L.R. 18, Ward v. Plumbley, 6 T.L.R. 198, Yorkshire Banking Co. v. Beatson, 4 C.P.D. 213, Ray v. Banker, 4 Ex.D.279*).

Πρέπει να δίδεται άδεια για υπεράσπιση εκτός εάν είναι καθαρό ότι δεν υπάρχει ουσιώδες ζήτημα για εκδίκαση (*Godd v. Delap [1905] 92 L.T. 510, H.L.*), και ότι δεν υπάρχει αμφισβήτηση σε σχέση με πραγματικά ή νομικά ζητήματα τα οποία εγείρουν εύλογη αμφιβολία κατά πόσο ο ενάγων δικαιούται σε απόφαση (*Jones v. Stone [1894] A.C. 122, Thompson v. Marshall, 41 L.T. 720, C.A. Jacobs v. Booth's Distillery Co. [1901] 85 L.T. 262 H.L., Lindsay v. Martin, 5 T.L.R. 322*)».

Στην υπόθεση *Vidisava Subotic v. Δήμου Στυλιανίδη (1998) 1 A.A.Δ. 22*, λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«Βασική αρχή που προκύπτει από τις αυθεντίες είναι ότι συνοπτική απόφαση πρέπει να δίδεται μόνο όπου είναι αναμφίβολο ότι ο εναγόμενος δεν έχει υπεράσπιση στην αγωγή. Όπου όμως δίδει στην ένορκη δήλωση του αρκετές λεπτομέρειες που να δείχνουν την ύπαρξη καλόπιστης υπεράσπισης ή να εγείρει θέμα σε απάντηση της απαίτησης που θα πρέπει να εκδικάζεται, ή όπου ικανοποιεί το Δικαστήριο ότι έχει καλή και ουσιαστική υπεράσπιση ή αποκαλύπτει τέτοια γεγονότα που μπορούν να κριθούν ως αρκετά για να του δώσουν το δικαίωμα να προβάλει την υπεράσπισή του, τότε πρέπει να δίδεται τέτοιο δικαίωμα

(Βλέπε: *CY.E.M.S. Co. Ltd. v. The Central Co-Operative Industries Co. Ltd.* (1982) 1 A.A.Δ.

897, *Trans Middle East Trading (T.M.E.T.) Ltd. v. Abdul Aziz Tlais* (1991) 1 A.A.Δ. 239).

Στην *Trans Middle East* (πιο πάνω) συμπερασματικά αναφέρονται τα εξής:

Έτσι είναι μόνο σε καθαρές περιπτώσεις που μπορεί το Δικαστήριο να στερήσει διάδικο από του να προβάλλει την υπεράσπισή του ενώπιον του Δικαστηρίου, γιατί σε διαφορετική περίπτωση τέτοια ενέργεια θα αποτελούσε άρνηση δικαιοσύνης προς τον επηρεαζόμενο διάδικο».

Για τους πιο πάνω λόγους η υποχρέωση του ενάγοντα να ικανοποιήσει τις προϋποθέσεις της Δ.18 Θ.1(α) με την ένορκο δήλωσή του πρέπει να εξετάζεται αυστηρά και με απόλυτη σχολαστικότητα. Ο ενάγων πρέπει, μεταξύ άλλων, να υποστηρίξει την αίτησή του για συνοπτική απόφαση με ένορκη δήλωση είτε του ιδίου είτε κάποιου άλλου τρίτου ο οποίος να μπορεί να ορκισθεί θετικά ως προς τα γεγονότα και με αυτή να επαληθεύει την αιτία της αγωγής και το αξιούμενο ποσό και να αναφέρει την πεποίθησή του ότι δεν υπάρχει υπεράσπιση στην αγωγή (*Spyros Stavriniades v. Ceskoslovenska Obchodni Banka A.S.* (1972) 1 C.L.R. 130 και *Hermes Insurance Co Ltd v. Joulis Theodorides* (1983) 1 C.L.R. 333).

Ο λόγος που η προσέγγιση των Δικαστηρίων ως προς την επάρκεια της ένορκης δήλωσης που υποστηρίζει αίτηση για συνοπτική απόφαση είναι τόσο αυστηρή υποδείχθηκε από τον Άγγλο Δικαστή Buckley L.J. στην αγγλική υπόθεση *Symonand Co. v. Palmer's Stores* (1912) 1 KB 259 όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα στη σελίδα 266:

«*Trial as a rule must precede judgment. Order 14 provides an extraordinary procedure in certain cases; it is a procedure in which instead of trial first and then judgment, there is*

judgment at once and never any trial. Such a procedure must be strictly confined to the specific cases for which it is provided as set forth in the order».

Σε ελεύθερη μετάφραση:

«Κατά κανόνα η δίκη προηγείται της απόφασης. Η Διάταξη 14 προνοεί για μια εξαιρετική διαδικασία που εφαρμόζεται σε ορισμένες περιπτώσεις. Είναι μια διαδικασία στην οποία αντί δίκης πρώτα και μετά απόφασης, υπάρχει αμέσως απόφαση και ουδέποτε δίκη. Μια τέτοια διαδικασία πρέπει να περιορίζεται αυστηρά στις συγκεκριμένες περιπτώσεις που προνοούνται στη Διάταξη».

Σύμφωνα με τον πιο πάνω Άγγλο Δικαστή αν η ένορκη δήλωση δεν συμμορφώνεται προς τις απαιτήσεις της (Αγγλικής) Δ.14 το Δικαστήριο δεν κέκτηται δικαιοδοσία να εκδώσει απόφαση. Υποχρεούται να αφήσει την υπόθεση να οδηγηθεί σε δίκη κατά τον συνήθη τρόπο. Το θέμα της επάρκειας της ένορκης δήλωσης είναι θέμα, λοιπόν, που άπτεται της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου.

Στον αντίποδα, δεν αρκεί ο εναγόμενος να προβεί σε γενική άρνηση της απαίτησης. Θα πρέπει να δώσει τέτοιες λεπτομέρειες με την ένορκή του δήλωση που να καταδεικνύεται το βάσιμο της υπεράσπισής του επί της ουσίας της αγωγής και να αποκαλύψει τέτοια γεγονότα που να θεωρούνται επαρκή για να του δώσουν το δικαίωμα να υπερασπισθεί (*Hermes Insurance Co Ltd v. Joulis Theodorides*).

Στην υπόθεση *Κωνσταντίνου κ.ά. v. Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος (Κύπρου) Λτδ, Πολιτική Έφεση Αρ. Ε75/2013, ημερομηνίας 5.3.2019*, λέχθηκαν τα πιο κάτω αναφορικά με το βάρος το οποίο φέρει ο εναγόμενος σε σχέση με την υπεράσπιση την οποία προβάλλει:

«Δεν υπάρχει αμφιβολία πως, κατά το στάδιο εξέτασης της Δ.18 Θ.1, πρέπει το Δικαστήριο να πεισθεί όχι ότι η υπεράσπιση είναι αληθινή και θα επιτύχει αλλά απλώς ότι συντρέχει εύλογη πιθανότητα να υπάρχει αληθινή υπεράσπιση».

Στην πιο πάνω υπόθεση (**Κωνσταντίνου κ.ά. ν. Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος (Κύπρου) Λτδ**) λέχθηκε επίσης ότι:

«Το Δικαστήριο, εφόσον παρατίθενται λεπτομέρειες προβαλλόμενης καλής υπεράσπισης, ενώ, κατ' αρχήν δεν δύναται να αξιολογήσει το αληθινό της υπεράσπισης, μπορεί να εξετάσει εάν οι προβαλλόμενες θέσεις είναι έκδηλα ψευδείς.

Στη **Banque de Paris et des Pays-Bas (Suisse) SA v. de Naray (1984)**¹ **Lloyd's Rep.21** αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

"It is of course trite law that O.14 proceedings are not decided by weighing the two affidavits. It is also trite that the mere assertion in an affidavit of a given situation which is to be the basis of a defence does not, ipso facto, provide leave to defend; the Court must look at the whole situation and ask itself whether the defendant has satisfied the Court that there is a fair or reasonable probability of the defendants' having a real or bona fide defence."

Στη **Bhogal v. Punjab National Bank, (1988)**² **All E.R. 296**

"But the correctness of factual assertions such as these cannot be decided on an application for summary judgment unless the assertions are shown to be manifestly false either because of their inherent implausibility or because of their inconsistency with the contemporary documents or other compelling evidence."

Τα πιο πάνω επιβεβαιώθηκαν στη **Λαζάρου ν. Μακεδόνα (1999)** **1 Α.Α.Δ. 817**, όπου αναφέρθησαν και τα ακόλουθα:

Στην *Standard Chartered Bank v. Yaacoub* [1990] CA Transcript 699 λέχθηκε ότι:

"It is sometimes said that in an application under Ord. 14 the court is bound to accept the assertion of a defendant on affidavit unless it is self-contradictory or inconsistent with other parts of the defendant's own evidence, and that the court cannot reject an assertion on the simple ground that it is inherently incredible."

Τέλος, στο *Supreme Court Practice* 1999, Vol.1 στη σελ. 173, παράγραφος 14/4/7, αναφέρονται τα ακόλουθα:

*"The plaintiff has long been permitted to answer the defendant's evidence but the case cannot be tried on affidavits, and if the defendant's affidavit discloses a defence based on disputed facts it is generally useless for the plaintiff to reply. The Court is not bound to require documentary evidence from the plaintiff, if by his affidavit in reply he can show that there is no issue to try (*Shurmur v. Young* [1889] 5 T.L.R, 155, CA) but if he can demonstrate (e.g. by exhibiting contemporary documents) that the evidence of the defendant is not reasonably capable of belief this will prevent leave to defend being given."*

Έχει λεχθεί δικαστικά ότι όπου η υπεράσπιση μπορεί να περιγραφεί ως κάτι περισσότερο από σκιώδης αλλά λιγότερο από πιθανή, θα πρέπει να δίδεται άδεια για υπεράσπιση (δείτε *Supreme Court Practice* 1999 1st Ed. p. 174, para. 14/4/9).

Η ένορκη δήλωση που υποβάλλεται από τον εναγόμενο πρέπει να περιέχει τα στοιχεία στα οποία εδράζεται η υπεράσπιση που θέλει να προβάλει και η διαδικασία της έκδοσης συνοπτικής απόφασης δεν είναι η δίκη της ουσίας της υπόθεσης για να προσκομίσει τη μαρτυρία που διαθέτει. Αυτό που αναμένεται από τον εναγόμενο να δείξει είναι πως έχει υπεράσπιση σε βαθμό που ενδείκνυται να του επιτραπεί το δικαίωμα της προβολής της. Το

κατά πόσο νομικά ευσταθεί, θα είναι το αντικείμενο της δίκης (*Παναγιώτης Ζερβός ν. Euroinvestment & Finance Ltd και Κωνσταντίνου κ.ά. ν. Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος (Κύπρου) Λτδ*) (πιο πάνω).

Το Δικαστήριο κατά την εξέταση της αίτησης για έκδοση συνοπτικής απόφασης δεν προβαίνει σε αξιολόγηση των εκατέρωθεν ισχυρισμών για να καταλήξει σε ευρήματα όσο αφορά την υπεράσπιση του εναγόμενου ως να εκδίκασε την ουσία της αγωγής. Αρκεί να αποκαλυφθεί συζητήσιμο θέμα προς εκδίκαση για να δοθεί στον εναγόμενο άδεια για υπεράσπιση (*Ευάγγελος Λαζάρου και άλλος ν. Γιάννη Π. Μακεδόνα (1999) 1 Α.Α.Δ. 817*), νοουμένου ότι οι προβαλλόμενες θέσεις του δεν είναι έκδηλα ψευδείς.

Ο ρόλος του Δικαστηρίου στα πλαίσια της υπό εξέταση αίτησης δεν είναι να αποφασίσει κατά πόσο τελικά η προβαλλόμενη υπεράσπιση έχει πιθανότητα επιτυχίας αλλά να εντοπίσει κατά πόσο υπάρχουν επίδικα ζητήματα προς εκδίκαση. Το Δικαστήριο πρέπει να πεισθεί όχι ότι η υπεράσπιση είναι αληθινή και θα επιτύχει αλλά απλώς ότι συντρέχει εύλογη πιθανότητα να υπάρχει αληθινή υπεράσπιση.

Το απαύγασμα της νομολογίας για το επίδικο θέμα συνίσταται στο ότι συνοπτική απόφαση θα πρέπει να εκδίδεται με φειδώ και ως εξαίρεση στον βασικό κανόνα σύμφωνα με τον οποίο το Δικαστήριο πρέπει να ακούει και τις δύο πλευρές προτού καταλήξει στην ετυμηγορία του. Δεν πρέπει να εμποδίζεται ο εναγόμενος να υπερασπισθεί εκτός σε περιπτώσεις όπου είναι αναμφίβολο ότι δεν έχει συζητήσιμη υπεράσπιση.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Έρχομαι να εξετάσω πρώτα το κατά πόσο οι ενάγοντες την ένορκή τους δήλωση κατάφεραν να ικανοποιήσουν το Δικαστήριο ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις της Δ.18 Θ.1.

Προκύπτει από τον δικαστικό φάκελο ότι το κλητήριο ένταλμα της παρούσας αγωγής είναι Ειδικώς Οπισθογραφημένο (Δ.2 Θ.6), ότι οι εναγόμενοι καταχώρησαν σημείωμα εμφάνισης στην αγωγή στις 26.10.2018 και ότι η επίδικη αίτηση καταχωρήθηκε στις 16.11.2018. Δεν απαιτείται από τους ενάγοντες να αποδείξουν οτιδήποτε άλλο σε σχέση με τις 2 αυτές προϋποθέσεις και από τα πιο πάνω ικανοποιούμαι ότι οι πρώτες 2 προϋποθέσεις πληρούνται.

Σε σχέση με την τρίτη προϋπόθεση της Δ.18 Θ.1 και συγκεκριμένα με το κατά πόσο ο ενόρκως δηλών έχει προσωπική γνώση των γεγονότων της υπόθεσης διαπιστώνω ότι το πρόσωπο αυτό είναι ο διευθυντής των εναγόντων ο οποίος δηλώνει ότι έχει προσωπική γνώση των γεγονότων της υπόθεσης και συνεπώς μπορεί να ορκιστεί θετικά προς υποστήριξη της υπό κρίση αίτησης. Με την ένορκή του δήλωση επαληθεύει και επιβεβαιώνει το περιεχόμενο του κλητηρίου εντάλματος, το ποσό της οφειλής και περαιτέρω δηλώνει ότι οι εναγόμενοι δεν έχουν υπεράσπιση στην εναντίον τους αγωγή. Από τα πιο πάνω έχω ικανοποιηθεί ότι πληρούνται και η τρίτη προϋπόθεση της Δ.18 Θ.1 και το βάρος μετατίθεται πλέον στους εναγόμενους να πείσουν το Δικαστήριο ότι έχουν καλή υπεράσπιση επί της ουσίας ή να αποκαλύψουν τέτοια γεγονότα που να μπορούν να θεωρηθούν ικανοποιητικά ώστε να τους δοθεί η δυνατότητα καταχώρησης υπεράσπισης.

Από την ένορκη δήλωση του εναγόμενου 1 προκύπτει πως η θέση του είναι πως το επίδικο γραμμάτιο το οποίο επισυνάφθηκε ως τεκμήριο Α στην ένορκη δήλωση των εναγόντων

υπογράφηκε υπό την απειλή έγερσης εναντίον του ιδιωτικών ποινικών υποθέσεων για επιταγές της εταιρείας Α/ΦΟΙ ΠΙΠΗΣ ΦΑΡΜ Δ.Ε. ΛΤΔ τις οποίες είχε υπογράψει ως διευθυντής της.

Το άρθρο 80 του περί Συμβάσεων Νόμου, Κεφ. 149 ορίζει ότι το περιεχόμενο ενός γραμματίου συνήθους τύπου συνιστά αμάχητη απόδειξη των γεγονότων που εκτίθενται σε αυτό. Ορίζει επίσης ότι σε αγωγή για γραμμάτιο αποτελεί επαρκή υπεράσπιση το γεγονός ότι η υπογραφή του οφειλέτη χρέους ή άλλου που υπέγραψε το γραμμάτιο δεν είναι στην πραγματικότητα η υπογραφή του ή ότι η έκδοση του γραμματίου επιτεύχθηκε συνεπεία εξαναγκασμού ή απάτης ή υπό περιστάσεις που ανάγονται σε εξαναγκασμό ή απάτη.

Χωρίς στο σημείο αυτό να προβαίνω σε αξιολόγηση της μαρτυρίας αλλά βλέποντας μόνο το επίδικο γραμμάτιο φαίνεται σε αυτό η δήλωση του εναγομένου 1 ότι το υπέγραψε με ελεύθερη βούληση και όχι συνεπεία εξαναγκασμού ούτε δόλου ούτε απάτης ούτε υπό περιστάσεις αναγόμενες σε εξαναγκασμό. Συνεπώς φαίνεται από την πιο πάνω δήλωση πως ο ισχυρισμός του εναγομένου 1 ότι υπέγραψε το εν λόγω γραμμάτιο χωρίς ελεύθερη βούληση δεν μπορεί να είναι πειστικός αλλά αντιθέτως πρόκειται για ισχυρισμό ο οποίος είναι έκδηλα ψευδής και δεν μπορεί να γίνει αποδεκτός από το Δικαστήριο.

Οι υπόλοιποι ισχυρισμοί που προβάλλουν οι εναγόμενοι δεν αποτελούν λόγους οι οποίοι αποτελούν υπεράσπιση σε αγωγή για γραμμάτιο συνήθους τύπους όπως η παρούσα και συνεπώς ούτε αυτοί μπορούν να γίνουν αποδεκτοί από το Δικαστήριο.

Κρίνω ότι η παρούσα αποτελεί περίπτωση όπου είναι αναμφίβολο ότι οι εναγόμενοι δεν έχουν συζητήσιμη υπεράσπιση και ότι η καταχώρηση εμφάνισης εκ μέρους τους αποσκοπούσε απλώς να καθυστερήσει τους ενάγοντες από το να εξασφαλίσουν απόφαση

στην παρούσα αγωγή. Κρίνω ότι η παρούσα αγωγή αποτελεί κατάλληλη περίπτωση στην οποία η διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου πρέπει να ασκηθεί υπέρ της έκδοσης απόφασης υπέρ των εναγόντων. Για όσα αναφέρω πιο πάνω η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου είναι ορθό και δίκαιο να ασκηθεί υπέρ της έγκρισης της αίτησης η οποία επιτυγχάνει.

Εκδίδεται απόφαση υπέρ των εναγόντων και εναντίον των εναγομένων για το ποσό των €25.000 με τόκο 6,25% από 15.10.2018 ημέρα καταχώρησης της αγωγής μέχρι εξοφλήσεως πλέον δικηγορικά έξοδα ως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ.) .....

Γιώργος Χρ. Φούλιας

Επαρχιακός Δικαστής

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής